

Columna

Mayka Navarro

DES MONTANT EL CRIM PERFECTE

MAYKA NAVARRO

DESMUNTANT EL CRIM PERFECTE

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *DESMONTANDO EL CRIMEN PERFECTO*
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2020
© MAYKA NAVARRO, 2019
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2603-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 26.363-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

<i>Pròleg</i> , de Marta Robles	II
La descoberta	13
Sense notícies de l'Ana.	29
Les primeres hipòtesis	35
L'Angi.	47
La periodista de successos.	55
Els testimonis	61
La incertesa	65
Les imatges	73
La identificació de la sospitosa	79
L'autòpsia	85
La correspondència	89
Els préstecs i les assegurances	95
La coartada	105
La Susana Bernáldez.	109
La trobada	123
L'ordre d'entrada i escorcoll	131
El cafè amb la sospitosa	137
La detenció	149

Els calabossos.	163
El nòvio de l'Angi.	177
El notari	187
La jutgessa.	191
El puzle.	197
Les sospites	201
L'escorcoll a la casa del nòvio de l'Angi.	211
La rebequeria de la periodista.	215
Els pares de l'Ana.	219
El semen de dos homes	225
Els prostituts	239
La notícia	249
La vida a la presó	257
Crim perfecte	261
La reacció de la jutgessa	275
La germana del primer marit de l'Angi	293
Paraules clau	301
La prohibició d'informar	305
Epíleg	309
<i>Nota de l'autora.</i>	<i>313</i>
<i>Agraïments</i>	<i>315</i>

CAPÍTOL I

La descoberta

Havia arribat el moment d'estar a soles amb un mort. Tot i que mai no s'hauria imaginat que seria d'aquesta manera. «Però qui collons t'ho ha fet, això?», es preguntava aquell mosso d'esquadra quan un soroll li va interrompre els pensaments i va córrer cap a la porta.

Va començar a parlar ràpid, sense pauses per respirar.

—No hem tocat res. No hem vist cap bolso, ni monejar ni res per poder-la identificar. La dona de la neteja ens ha explicat que el pis es lloga per dies, sobretot a turistes estrangers, i que a les dues del migdia havien d'arribar els nous inquilins. Com que la dona l'havia de netejar, ha entrat amb la seva clau. El responsable de l'apartament ja ve cap aquí. Ell li podrà dir a nom de qui estava arrendat.

El policia també li va explicar al sergent que acabava d'arribar que havia sigut la dona de la neteja la que havia trobat el cadàver.

El sergent José Carlos Burgo, cap del Grup d'Homi-

cidis de Barcelona, es va quedar palplantat a l'entrada principal, un gran finestral de ferro forjat, i va comprovar que la porta no presentava mostres d'haver estat forçada. El carrer Camprodon és petit i estret; els edificis no són gaire alts i semblen encaixonats entre els carrers Milà i Fontanals i Bailèn, al cor del barri de Gràcia. L'ambulància del Sistema d'Emergències Mèdiques, que només havia pogut certificar el decés de la dona, acabava de marxar. Un altre policia va entregar l'informe al sergent.

En un imprès oficial d'una sola cara, el sanitari hi havia anotat l'hora d'activació de l'ambulància, les 14.13 h. A l'apartat reservat a les dades del pacient, dins de la casella del nom hi havia escrit «N. N.», la mateixa abreviatura que havia escrit a la casella dels cognoms. Va deixar sense omplir l'espai de l'edat; només havia marcat amb una creu el terme «dona». «Ens alerten per inconsciència. Quan hi arribem, la pacient presenta signes negatius de vida i positius de mort (té una bossa de plàstic al cap)», va redactar el metge a mà, en majúscules i amb tinta negra. La resta de preguntes les va deixar sense respondre i va traçar una línia llarga en diagonal, de punta a punta del full, per evidenciar sense paraules que no podia afegir-hi res més.

—Moltes gràcies. A partir d'ara, ja ens en cuidem nosaltres —va dir el sergent, sense moure's de l'entrada i mantenint una distància intencionada del sofà on hi havia el cadàver.

—Sergent! —va exclamar el policia, amb un ímpetu que va aconseguir treure en Burgo de l'abstracció.

—Sí, mani'm.

—Perdoni que m'hi fiqui, però jo diria que aquesta dona almenys fa un parell de dies que és morta.

—Moltes gràcies, però no pateixi, els forenses ja s'en-

carregaran de concretar el moment del decés —va respondre en Burgo, que de seguida va veure que a aquell patroller li costava moure's, i encara més anar-se'n d'allà—. Què passa, agent, que li agraden els morts? —li va etzibar. El policia es va disculpar amb la mirada, va girar cua i va marxar de pressa i corrents de l'escenari. Si els ho hagués demanat, potser li haurien permès quedar-se en un racó a mirar, sense tocar i per descomptat sense badar boca. Però era normal que aquell policia, que estava de servei a la comissaria del districte de Gràcia com a primera destinació en pràctiques, s'encongís davant l'envergadura física i vocal del sergent d'Homicidis.

—No m'espantis els patrullers, sisplau.

Encara sense moure's de l'entrada, en Burgo es va girar i va estar a punt de topar amb l'inspector Carles Falcó, aleshores en funcions de Comtal 100, al comandament de totes les patrulles de mossos de Barcelona. Els dos homes es van abraçar. Havien coincidit anys enrere a la comissaria de Vic i s'apreciaven. De fet, era en Falcó el qui no feia ni una hora havia alertat el cap d'Homicidis de la descoberta del cadàver.

—Burgo, espavila't que han matat una prostituta a Gràcia —li va etzibar en Falcó al seu amic tot just despenjar.

La trucada va enxampar el sergent a mig primer plat del menú de la braseria Galicia del carrer Estrella de l'Hospitalet.

—No són hores per a un mort —va contestar en Burgo, de mal humor.

—Apunta: número 36 del carrer Camprodon.

En Burgo va localitzar per telèfon la resta de policies del seu grup, i gairebé al mateix temps van coincidir tots a la porta de l'apartament. Es van calçar uns peücs blancs

per no contaminar l'escena, es van repartir guants de làtex i van accedir a l'interior a poc a poc i en silenci. L'habitatge constava de dos pisos i no feia més de vuitanta metres quadrats, semblava molt net i es veia molt ordenat. La comissió judicial estava a punt d'arribar, però volien comprovar si, tal com havia dit el policia, no hi havia res a simple vista que els ajudés a saber qui era la víctima.

L'apartament s'havia rehabilitat per dedicar-lo al lloguer per dies. El dissenyador havia conservat algunes franges de parets d'obra vista que pal·liaven la fredor d'aquella decoració sense ànima. Una estanteria amb un parell de llibres sense llegir, un quadre o un simple marc amb una foto retallada d'alguna revista haurien ajudat a distreure la mirada. Però davant d'aquell fred i enorme buit era inevitable fixar-se en el sofà llit de dues places, sense braços i tapat amb una funda morada sobre el qual jeia el cos d'aquella dona completament nua. Una bossa blanca de plàstic li tapava tot el cap. La bossa estava minuciosament enganxada amb cinta aïllant transparent d'uns quatre centímetres d'amplada. La dona tenia la cara inclinada cap a la part interior del sofà. Per la postura natural i la posició confiada de les extremitats, qualsevol s'hauria pogut imaginar que la dona dormia. El braç dret estava flexionat a l'altura del cap, gairebé fregant el plàstic amb la punta dels dits, mentre que el braç esquerre reposava amb la mà oberta sobre el melic, perforat per un pírcing amb una bola a cada punta. Les cames, depilades com les axilles, estaven lleugerament obertes i semiflexionades.

En Burgo es va apartar, va buscar en Falcó i el va arrossegar pel braç fins a un racó.

—Així que una prostituta, eh? En deus haver conegut molt poques, tu. Que no has vist que té el pèl del pubis

sense retallar ni rasurar? No és prostituta —va sentenciar en veu baixa.

Aquell cos semblava que pertanyia a una dona segurament jove, i intuïen que guapa. Als peus del sofà, a la part més propera a la porta d'entrada, s'entreveïen unes botes negres altes de pell de la marca Camper col·locades en perfecta línia recta. Eren del número 38. Al costat del cap, però mig oculta entre els plecs del sofà, hi havia una perruca de cabells negres, llisos i llargs. Amb unes tisores havien retallat l'etiqueta de la part interior. Tirats per terra, trencaven l'ordre de la seqüència dos coixins de la mateixa roba morada que protegia el sofà.

L'escena desprenia una pertorbadora serenitat. El cos no presentava signes externs de violència. Havien arribat els tres agents de la Policia Científica i, després de desplegar les eines de treball, van començar a fer la inspecció ocular i a concentrar-se en els detalls del cadàver. Tenia totes les ungles netes, molt cuidades i senceres, sense lesions ni senyals de lluita o defensa. Van calcular que la dona devia fer un metre seixanta-cinc, i era de complexió prima.

Al coll, la víctima hi duia una cinta de cuiro amb un penjoll de plata circular que representava la figura d'un sol amb dotze puntes. A la mà dreta hi tenia dos braçalets, també de plata. Un era de boles amb un parell de penjolls de simbologia astral, i l'altre era rígid amb adorns de color vermell i blau. Al canell esquerre, i aliè a la mort, marcava les hores puntualment un rellotge metàl·lic amb la inscripció en lletres grans de Dolce&Gabbana.

Per alguna inexplicable raó, no hi acostumen a haver gaires rellotges a les comissaries. A les dependències de la

Unitat de Delictes contra les Persones, a la segona planta de l'edifici policial contigu a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Les Corts, el sergent Manel Porta informava la guàrdia dels jutjats de Barcelona de l'aparició del cadàver del carrer Camprodon. En Porta va trucar a en Burgo perquè volia saber si havien descobert alguna dada d'interès abans de traspasar les novetats al seu cap, l'intendent Josep Lluís Traperó, a qui molt pocs a la policia li continuaven dient Pepe.

—Hi ha un parell d'armaris que obrirem quan vingui la jutge, i potser allà dins hi té les coses, però m'estranyaria. El cos no té cap senyal. Tinc la dona de la neteja que l'ha descobert en un bar de la cantonada prenent-se un te, acompanyada d'un dels patrullers que han arribat primer. Després enviaré algú a parlar amb ella —va resumir en Burgo al telèfon, mentre disseccionava l'estança amb la mirada.

—Qui el va llogar, el pis? —va preguntar en Porta.

—No en tinc ni idea, el treballador de l'empresa que ho gestiona ve cap aquí. Això és als baixos d'un edifici de tres plantes, i la resta són pisos de propietat ocupats pels amos de tota la vida. Ningú no ha sentit res estrany. No feia gaire que havien rehabilitat l'apartament per llogar-lo a turistes. Encara fa olor de nou, i està glaçat.

—D'acord, si hi ha qualsevol cosa m'ho dius. Vaig a informar els de dalt, acabo de fer quatre gestions i vinc cap aquí. Necessites res?

—No.

En Porta va dubtar de si trucava a en Traperó immediatament o si esperava a tenir alguna dada més concreta. Però coneixent-lo com el coneixia des que van compartir pis a Girona, quan formaven part d'aquell primer grup d'investigació dels Mossos d'Esquadra, sabia que era millor informar-lo de seguida.

—Pepe, t'explico el que hi ha, tot i que encara és poca cosa: en Burgo i l'Olivia ja són al pis de Gràcia. Encara no hi ha arribat la comitiva judicial i quan pengi me n'hi vaig de dret. No hi ha dades sobre la víctima, però no hi ha senyals de violència. He demanat les últimes denúncies per desaparicions. Si et sembla bé, ja truco jo a la Patricia perquè prepari la nota de premsa per als mitjans de comunicació.

—D'acord, ja m'aniràs informant. —I va penjar.

Mentre esperaven l'arribada de la comitiva judicial, els policies continuaven examinant l'apartament.

A l'espai que hi havia sota l'escala que conduïa al pis superior hi havien encaixonat un petit moble blanc per al televisor i un reproductor de DVD. La pantalla quedava just davant del sofà. Hi havia un joc de claus de l'apartament al costat del televisor, que encara estava engegat, sintonitzat al canal d'Antena 3, però sense gens de volum.

Aquesta estança principal s'obria per la banda dreta a una petita cuina americana habilitada amb el més essencial i que semblava que no s'hagués fet servir mai. A sobre d'una petita taula quadrada amb quatre cadires de plàstic negre al voltant hi havia una ampolla mig plena de Coca-Cola Zero i, al costat, un got de vidre amb un líquid marró que podria ser perfectament una part del refresc. En un extrem de la taula hi havia un fullet promocional de vins amb la denominació d'origen Uclés. Un dels policies de la Científica es va distreure uns segons llegint aquella propaganda.

—Són uns vins joves de Conca —li va dir l'Olivia Vidal, una de les dues caporals del Grup d'Homicidis—. Bastant bons, per cert —va afegir.

A sota de l'aigüera hi havia un rentaplats amb les dues safates plenes. El llum pilot de finalització del programa encara estava encès, i també el que indicava que faltava sal a l'electrodomèstic. Era un model Balay dels més petits.

Els policies van treure tots els estris del rentaplats i els van col·locar sobre la taula de la cuina, formant un bodegó que després van fotografiar per a l'informe. Tres plats plans, dos de postres i dos de fondos, tots set blancs; sis culleres de sopa, tres forquilles, dos ganivets, una paella, un cassó, un bol de vidre, un got de tub, dos gots d'aigua i dos més amb el logo de Jack Daniel's, tots de vidre, i una espàtula de fusta. Una relació d'objectes sense lògica ni coherència que feia difícil endevinar, a primera vista, quantes persones podien haver estat menjant en aquella casa.

A l'armari de sota de l'aigüera hi havia guardats els productes de neteja. A sobre dels fogons, els mossos hi van alinear, una per una, ordenades i formant quatre files, les vint-i-nou pastilles de detergent per al rentaplats que quedaven al paquet de trenta unitats de la marca Caprabo. Només faltava la que s'havia utilitzat per a l'última rentada.

Els armaris del rebost estaven buits, els policies només hi van trobar una torradora per estrenar i amb el cable encara embolicat amb plàstic. Al safareig, ubicat en un pati interior, estava tot perfectament en ordre. Malgrat que no hi havia res a dins, la part interior de la porta de la rentadora encara estava entelada. Com que era el mes de febrer, podien ser restes d'humitat de l'última rentadora que va fer la dona de la neteja amb la roba de llit dels hostes anteriors.

Quan els policies van acabar d'inspeccionar la cuina,

van accedir a la part superior del dúplex, molt més petita, i que constava d'un vestidor, un lavabo senzill i una habitació. El llit estava massa ben fet, no hi havia ni una arruga ni un plec fora de lloc a l'edredó. Ningú no havia tocat els dos jocs de tovalloles, de dutxa i de mans, que continuaven perfectament plegats i apilats a l'extrem oposat del capçal del llit.

Pels volts de les cinc de la tarda, va fer acte de presència la magistrada de guàrdia, la titular del jutjat d'instrucció número 25 de Barcelona, Elena Carasol, el secretari judicial Iñigo Ibáñez, i el forense, el doctor Josep Castellà. Amb la comitiva judicial a l'escenari, la Policia Científica va procedir a retirar la bossa que tapava el cap de la dona. Un dels mossos va desprendre amb molt de compte i mirant de no trencar-la la cinta aïllant que enganxava el plàstic al coll de la dona amb tres voltes senceres, un total de setanta-cinc centímetres de longitud. Un dels extrems era just l'inici del rotllo de la cinta.

Els agents anotaven i retrataven tots els detalls que anaven descobrint d'aquella dona i que els ajudarien a identificar-la. Duia un segon pírcing a l'orella dreta, i quan van girar el cos, van fotografiar i descriure a l'informe el tatuatge que tenia a la zona lumbar. «Motiu tribal», va escriure l'agent. El doctor Castellà, cap del Servei de Patologia Forense de l'Institut de Medicina Legal de Catalunya, tutelava aquella primera anàlisi del cos i emprava a mà la plantilla oficial que es feia servir en aquells casos. El forense va deixar en blanc l'apartat de les circumstàncies específiques en les quals havia aparegut el cadàver, va anotar la presència d'unes taques d'orina sobre

la funda del sofà, i a la casella d'«altres» hi va escriure, amb interrogant: «Possible relació sexual?».

Pel febrer es fa fosc molt aviat, i a la redacció només hi quedàvem quatre gats a aquelles hores. Els mateixos de sempre.

En Javier Belmonte, un dels millors caps d'*El Periódico de Catalunya*, no necessita alçar la veu. Àcid, irònic i sarcàstic, deien que es va afaitar el seu imponent bigoti de revolucionari mexicà el dia que José María Aznar va guanyar les eleccions. I era veritat.

—Obrim a dues columnes la pàgina 45 i sense foto, i espavila't que et conec. No t'emboliquis trucant a tot-hom per telèfon, que fixa't quina hora és i hem de tancar. No vull tornar a sortir d'aquest antre a tres quarts de quinze.

—Au va, no remuguis, on estaràs millor que aquí a la redacció amb mi?

En Belmonte va sortir al carrer a fumar. Mentrestant, vaig obrir la maqueta de la pàgina a l'ordinador. Admiro els companys que són capaços d'arrencar una crònica pel títol. Ho he intentat, però m'és impossible. Jo practico una mena de cerimònia absurda. Primer, firmo: «Mayka Navarro»; després hi afegeixo «Barcelona», i després em quedo uns minuts en blanc, pensant en l'elecció d'aquelles primeres paraules que han de seduir el lector. Anava fatal d'horari, però vaig calcular que encara tenia temps per fer una última trucada a una d'aquelles persones que en el món del periodisme de successos es coneixen com a «fonts» i que sense elles, sense la seva confiança i complicitat, no ets ningú.

—Ni un detall de la víctima? L'escena és rara de co-

llons. No hi ha el bolso ni res que la identifiqui, però he sentit que tampoc no tenia senyals clars de violència...

—No et penso dir res...

—D'acord, d'acord, no et vull pressionar més. Si de cas, demà et torno a trucar, però, sobretot, quan se sàpiga alguna cosa de la dona, enrecorda't de mi, eh?

—En quin idioma vols que t'ho digui?

—Sí, ja sé que soc una pesada, però jo també t'estimo...

Vam penjar sense acomiadar-nos.

La secció de «Coses de la Vida», l'emblema d'*El Periódico*, anava carregada de successos. A l'Audiència de Barcelona se celebrava el judici contra Carmen Badía, acusada de l'assassinat de la psicòloga Anna Permanyer, i una jutgessa de Martorell havia imputat cinc guàrdies civils, un policia local i un expolicia nacional pel robatori de quatre-cents quilos de cocaïna d'un contenidor del port de Barcelona. Vaig aconseguir esgarrapar un petit espai quan li vaig explicar al meu cap que el cadàver d'aquella misteriosa dona havia aparegut completament nu i amb una bossa de plàstic al cap.

Les agències Europa Press i Efe havien reproduït l'escarida nota oficial dels Mossos d'Esquadra, que havia redactat amb el seu particular estil telegràfic la cap de premsa de la policia catalana, Patrícia Plaja. Els teletips hi afegien que no es descartava cap hipòtesi, inclosa la del suïcidi, i donaven per fet que la víctima era jove i estrangera.

Havia sigut un dia intens i em començaven a coure els ulls després d'estar-me tantes hores enganxada a la implacable pantalla de l'ordinador. No tenia cap pla, però sí que tenia ganes de marxar.

—Demà m'arribaré fins al carrer Camprodon a do-

nar-hi una ullada —li vaig dir a en Belmonte, mentre ell, regalant-me un discret somriure, em donava el vistiplau a la crònica.

«Trobada una noia morta i amb una bossa al cap», la vaig titular.

Quan vaig teclejar l'adreça al Google, se'm va escapar una exclamació de sorpresa.

—Collons, Belmonte, que el número 36 del carrer Camprodon és a dos minuts de casa meva.

Els Mossos d'Esquadra investiguen les circumstàncies que envolten la mort d'una noia, sense identificar i d'uns 30 anys, que ahir va ser trobada morta al sofà d'un pis que havia llogat, al barri de Gràcia. El cadàver, completament nu, portava una bossa de plàstic al cap, que havia estat lligada amb esparadrap al voltant del coll. L'absència exterior de signes de violència al cos de la víctima i el fet que el pis tampoc presentés elements que fessin sospitar d'un robatori o una entrada forçada a l'habitatge va plantejar seriosos dubtes als investigadors, que, de moment, no descarten la teoria del suïcidi, fins que disposin del resultat definitiu de l'autòpsia.

Va ser la dona de la neteja qui va trobar el cadàver, quan ahir, cap a les dues del migdia, va anar al pis per netejar-lo. L'habitatge, ubicat als baixos del número 36 del carrer Camprodon, al cor del barri de Gràcia, es llogava per dies a estrangers que estaven de pas per la capital catalana.

Ahir a la nit, els investigadors no havien identificat la dona, i fins i tot no descartaven que fos una turista. Una primera anàlisi del cadàver va fer deduir als investigadors, del Grup

d'Homicidis dels Mossos d'Esquadra de Barcelona, que la mort es va produir, com a molt, fa un parell de dies.

Encara que sembli estrany, no seria la primera vegada que una persona se suïcida mitjançant el sistema d'asfixiar-se utilitzant una bossa de plàstic al cap, i d'aquesta manera ho han ratificat les posteriors anàlisis forenses.

Els veïns dels pisos adjacents van assegurar ahir que no havien sentit ni vist res d'estrany en els últims dies que fes sospitar aquest fatal desenllaç.

«No està malament», vaig pensar, mentre rellegia la crònica a la fotocòpia de l'article que sortiria publicat l'endemà a la pàgina 45 del diari de paper. A fora no feia gaire fred, de manera que vaig decidir anar a casa caminant. Pensava en les musaranyes quan la sirena blava encesa del vehicle policial camuflat em va sobresaltar mentre s'obria pas a tota pastilla pel carrer Girona. Per un instant vaig dubtar d'anar fins al pis del carrer Camprodon, però les meves cames es van plantar soles al davant de la porta de casa, arrossegant-me inevitablement amb elles.

L'amo del bar havia decidit apagar el televisor i desconectar les màquines escurabutxaques per no sentir més aquella sonsònia insuportable, i va tornar a oferir aigua i cafè als policies que havien convertit part de la barra i algunes taules del local en un improvisat centre d'operacions.

—Els dic aigua i refrescos perquè estan de servei. Però ja saben que qualsevol cosa que els calgui, me la demanen —va insistir.

En una de les taules apartades del racó, sota el cartell de les últimes festes d'agost del barri de Gràcia, la Marina Martínez encara tremolava. Se li havia glaçat el te, i tenia les mans gelades, igual que el cor. Era la primera vegada en seixanta-un anys que havia de parlar amb la policia, i ho feia després de descobrir un mort. Nascuda a Albacete, ja no recordava quant de temps feia que s'havia instal·lat amb tota la família a Molins de Rei. Treballava fixa a l'empresa de neteja FORMAI3, i no feia gaire que es cuidava de l'apartament del carrer Camprodon, que netejava i arreglava cada vegada que l'encarregat del *check in*, el senyor Silver, l'avisava de l'arribada o la sortida de nous clients.

—Vol que li demani un altre te ben calentó? —li va preguntar l'Olivia, amb veu amable.

—No cal. M'estimo més explicar-los el que he vist, així quan vingui el meu marit ja em podrà portar a casa i segur que se me'n va aquest malestar.

Les dones que s'han passat tota la vida treballant en feines de neteja tenen les mans recobertes d'aquell polsim blanc que desprèn el producte que protegeix l'interior dels guants de plàstic. Nerviosa, la Marina entrellaçava les mans amb força per recordar més bé tot el que havia de dir.

—En Silver em va informar que dues persones deixaven el pis a les onze del matí, i que a les dues del migdia ja hi entraven els nous inquilins. Com que aquests estrangers matinen molt i jo també soc de llevar-me d'hora, hi he arribat aviat. A dos quarts de deu tocats he trucat al timbre, però no he sentit cap fressa ni ningú m'ha contestat. He mirat l'hora, i com que encara era d'hora, he vingut aquí, en aquest mateix bar, a prendre un cafè per fer temps.

—A quina hora hi ha tornat, allà?

—Entre que m'he enrotllat una mica xerrant i m'he entretingut mirant en Josep Cuní a TV3, se m'han fet dos quarts de dotze, i llavors hi he tornat. He trucat al timbre un altre cop, però tampoc m'ha contestat ningú. Llavors he obert amb les claus i...

—Marina —va interrompre l'Olivia—, recorda si la porta estava tancada amb voltes de clau?

—No, s'ha obert només amb mitja volta. He entrat a dins, i de seguida he vist una persona despullada tirada al sofà. He sortit corrents marxa enrere mentre li demanava mil disculpes en veu alta. He tancat de cop i me n'he anat. M'he pensat que estava dormint la mona, que devia haver passat una mala nit. Si li expliqués les coses que m'arribo a trobar a vegades en aquests apartaments de turistes... Com que encara havia de netejar un altre pis aquí al costat, a la Diagonal, he aprofitat per anar-hi i avançar feina.

—Recorda a quina hora hi ha tornat a entrar?

—Sí, eren cap a tres quarts de dues. He tornat a trucar al timbre, i com que no m'obrien he fet servir una altra vegada la clau. Aquest cop he preguntat en veu molt alta si podia passar, si hi havia algú. He tret el cap des de l'entrada, sense apartar-me de la porta, i he tornat a veure aquell peu, en la mateixa posició que la primera vegada. El pis estava massa fred per estar-se tanta estona allà despullat i sense moure's. M'he espantat. He tancat de cop i quan he sigut al carrer he trucat al meu cap, que m'ha dit que telefonés al 091. El senyor que s'hi ha posat m'ha comentat que allò era el telèfon de la policia i que en tot cas havia d'avisar els Mossos d'Esquadra, però trucant a un altre número, al 088. Esperí's, que, com que estava tan nerviosa, me l'he apuntat i tot.

I la dona es va ficar una mà a la butxaca de l'anorac i

en va treure l'abonament del transport públic on hi havia anotat el telèfon dels Mossos.

—Els he explicat el que he vist, i m'han dit que no em moguéss de l'entrada. Al cap de poc ha aparegut l'ambulància i un cotxe amb dos policies. Els he tornat a explicar la situació i m'han demanat que obrís la porta amb la meua clau. Jo ja no m'he atrevit a entrar a dins. Però pel poc que he sentit i per la quantitat de cotxes de policia que han arribat després, m'he imaginat que no havia passat res de bo. He preguntat, i un dels mossos que ha arribat primer i que després s'ha quedat amb mi fent-me companyia m'ha dit que era una dona i que estava morta.